

Стефанъ Богориди обръщалъ вниманието на гръцкия патриархъ и на владицитѣ му да се отнасятъ добре съ българитѣ, които били неграмотни, неуки, но сж много честни, трудолюбиви и откровени въ думитѣ си. Така Богориди хемъ билъ вѣренъ на гръцката църква, хемъ гледалъ да помага на българитѣ да добиятъ и тѣ своя църква, като вѣрвалъ, че гръцкитѣ духовници ще се поправятъ споредъ съветитѣ, които той имъ давалъ честно и настойчиво.

Стефанъ Богориди билъ назначенъ за князь въ островъ Самосъ, но никога не ходилъ тамъ. Той изпратилъ своя съотечественикъ Гаврила Кръстевичъ отъ Котелъ, ученъ и уменъ българинъ, като му давалъ винаги съвети, какъ да управлява самоскитѣ поданници, за да бждатъ задоволени и вѣрни на султана. И, наистина, Кръстевичъ се показалъ и тамъ достоенъ замѣстникъ, та спечелилъ любовта и почитта на цѣлото турско, гръцко и другородно население въ острова.

Така, името на Стефана Богориди въ Цариградъ било на голѣма почитъ. Уважавали го и го тачели и турци, и гърци-фанариоти, и арменци, евреи, и чужденци, италиянци, англичани и френци. Всички го титулували „*принцъ*“ (князь). Проститѣ българи го наричали „князь Стефанъ“, а ученитѣ се обръщали къмъ него съ думитѣ „Негова свѣтлость князь Стефанъ“.

Въ дома на Богориди се говорило само гръцки, кжщата се редѣла по гръцки обичаи, много изтънчено, предирено и скопосно. Но въ сжщия домъ витаелъ единъ много здравъ, много милъ и непресторенъ български образъ. Това била майката на Богориди, баба Гана, останала вдовица и дошла да живѣе въ Цариградъ при сина си — княза. Тази българска, котленска бабичка, образецъ на истинска наша домакиня, незлобива, блага, засмѣна, паметна и винаги добродушна, била едно чисто българско кжтче въ погърчения домъ на сина ѝ Стефана. Тя знаела и говорѣла само бъл-